

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **MB PHARMA s. r. o.**, IČO: 265 87 191, se sídlem Lužická 1893/9, Praha 2, zast. Mgr. Rostislavem Šustkem, advokátem, se sídlem Pařížská 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2021, č. j. MPO 480104/21/61100/01000, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2024, č. j. 5 A 95/2021-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný nadepsaným rozhodnutím nevyhověl námitkám žalobkyně a jako plně oprávněné potvrdil opatření ze dne 29. 4. 2021, č. j. MPO 407493/21/61100/61150, jímž z důvodu neudělení patentů v zahraničí žalobkyni do data ukončení projektu (31. 12. 2020), zkrátí o 300.063,31 Kč dotaci poskytnutou žalobkyni rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. MPO 44523/16/61600/729, ve znění dodatku č. 1 ze dne 22. 2. 2017, č. j. MPO 44523/16/61600/729_D1, dodatku č. 2 ze dne 19. 3. 2018, č. j. MPO 44523/16/61600/729/D2, a oprávněného rozhodnutí ze dne 6. 6. 2019, č. j. MPO 44523/16/61600/729/D2, na projekt s názvem „Projekt na ochranu práv průmyslového vlastnictví – MB PHARMA s. r. o.“, reg. číslo CZ.01.1.02/0.0/0.0/15_030/0005988, v maximální výši 2.000.000 Kč a zároveň 50 %

způsobilých výdajů projektu.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou městský soud zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Vyšel ze závěrů uvedených v rozsudcích NSS č. j. 6 Afs 109/2018–43 a č. j. 7 Afs 218/2017–71 a konstatoval, že depeše ze dne 15. 1. 2021 o zamítnutí první žádosti žalobkyně o změně data dokončení projektu (dále jen „Depeše 1“) a depeše ze dne 29. 1. 2021 o zamítnutí její druhé žádosti o změnu (dále jen „Depeše 2“) byly samostatnými rozhodnutími, proti kterým mohla žalobkyně brojit procesními prostředky a rovněž žalobou proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Žalobkyně tak však neučinila. S ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci tak je na tyto akty třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné. Namítala-li žalobkyně v žalobě téměř pouze takové námitky, které však měla uplatnit v žalobě proti jinému rozhodnutí, nemůže být úspěšná. Městský soud proto neseznal její námitky směřující proti nepovolení změny rozhodnutí o poskytnutí dotace spočívající v prodloužení doby projektu z 31. 12. 2020 na 30. 6. 2021 důvodnými.

[3] Městský soud dále shledal, že napadla-li by žalobkyně procesně správně rozhodnutí o první a druhé žádosti o změnu, nebyla by se stejnou argumentací ani tak úspěšná. S poukazem na § 14 odst. 13 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), čl. 4.3 a 4.4 pravidel pro žadatele a příjemce z operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost, hlavu I. čl. III bod 1, bod 2, hlavu I. čl. VI. body 1, 2 a 3 rozhodnutí o poskytnutí dotace městský soud konstatoval, že datum ukončení projektu je možné změnit jen v ojedinělých případech z důvodu objektivně nepředvídatelných okolností, přičemž o změnu lze požádat nejpozději 14 dní před uplynutím lhůty. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, který první žádost o změnu data ukončení projektu zamítl, jelikož žalobkyně nedoložila dokumenty, ze kterých by plynulo, že by došlo k mimořádným objektivně nepředvídatelným okolnostem. Nebylo povinností žalovaného přihlídnout k probíhající pandemii, aniž by ji žalobkyně jako důvod nedokončení patentového řízení sama zmínila.

[4] Námitku žalobkyně, že o první žádosti žalovaný rozhodl až po dni ukončení projektu, a nemohla tak na názor žalovaného reagovat, městský soud neshledal důvodnou, neboť žalovaný žalobkyni vyzval, aby odstranila nedostatky své žádosti. Neučinila-li tak, je to její pochybení. Žalobkyni nebyla odepřena možnost žádat o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace. Zamítnutí druhé žádosti o změnu podané po ukončení projektu je logickým důsledkem plynoucím z rozhodnutí o poskytnutí dotace, dle kterého žádost musela být podána nejpozději 14 kalendářních dní před plánovaným ukončením projektu. S ohledem na hlavu I. čl. III, bod 1 a 2 rozhodnutí o poskytnutí dotace se při posuzování druhé žádosti o změnu ani nemusel žalovaný zabývat nově tvrzeným vlivem pandemie na patentová řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Za skandální a neakceptovatelné označila, že již dne 28. 3. 2024 byl na elektronické úřední desce městského soudu zveřejněn rozsudek ze dne 28. 3. 2024,

pokračování

č. j. 5 A 95/2021–63, který však obsahuje jiné, výrazně méně obsáhlé odůvodnění. Tento postup vzbuzuje ve stěžovatelce významné a důvodné pochyby o tom, jakým způsobem byla věc městským soudem rozhodována, resp. jaké byly skutečné myšlenkové úvahy soudu a které odůvodnění je tak relevantní. Skutečnost, že vedle sebe existují dva rozsudky s odlišným odůvodněním, považuje stěžovatelka za vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozsudek městského soudu č. j. 5 A 95/2021–63 stěžovatelce nebyl nikdy doručen.

[6] Se závěrem městského soudu, že Depeše 1 a 2 byly samostatnými rozhodnutími, proti kterým mohla brojit procesními prostředky a rovněž žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., stěžovatelka nesouhlasí. Tyto depeše trpí natolik zásadními vadami, že je nelze vůbec za rozhodnutí považovat, resp. se jedná o nicotná rozhodnutí ve smyslu § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Depeše nesplňují základní náležitosti rozhodnutí zakotvené v § 68 správního řádu. Ani v jedné z nich nelze rozlišit, co tvoří jejich výrokovou část a odůvodnění. Neobsahují poučení o opravném prostředku. Nejsou v nich označeni účastníci, resp. adresáti zamýšleného rozhodnutí. Dostatečně určitě není v depeších vymezena ani otázka, která má být v řízení řešena, neboť zcela chybí identifikace žádosti stěžovatelky, o které mělo být rozhodováno. Z obou depeší není patrná ani identifikace správního orgánu, který měl zamýšlené rozhodnutí vydat.

[7] Za významné stěžovatelka také považuje, že po obdržení Depeše 1 se jí dne 27. 1. 2021 dostalo ze strany bývalého náměstka ministra průmyslu a obchodu Doc. Ing. Mariana Piechy, Ph.D, LL.M., a bývalého ředitele odboru PO1 a finančních nástrojů Ing. Petra Poráka nesprávného procesního poučení v rámci on-line setkání, spočívajícího v pokynu, aby stěžovatelka svoji žádost o změnu zopakovala. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že Depeše 1 byla rozhodnutím o zamítnutí žádosti o změnu Projektu, musel by vzít v úvahu také nesprávné procesní poučení žalovaného v rámci telekonferenčního hovoru, kterým stěžovatelku uvedl v omyl o možném způsobu zjednání nápravy, resp. o opravném prostředku proti Depeši 1. Ačkoliv stěžovatelka na tuto skutečnost v žalobě upozornila, nevzal ji městský soud v potaz.

[8] Pakliže Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku č. j. 6 Afs 109/2018–43 k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace je rozhodnutím o neposkytnutí dotace v širším slova smyslu, je zcela důvodné na něj klást stejné formální procesní nároky, jako na rozhodnutí o neposkytnutí dotace. V žádném případě nelze připustit, aby takové rozhodnutí s významným dopadem do práv stěžovatelky postrádalo základní náležitosti správního aktu. Taktéž nelze připustit, aby takové rozhodnutí bylo doručeno pouhým sdělením v rámci informačního systému MS2014+, naopak mělo být doručováno podle § 72 správního řádu. Odlišnou úpravu doručování ostatně neobsahují rozpočtová pravidla v rozhodném znění pro posouzení tohoto případu, ani rozhodnutí o poskytnutí dotace či Pravidla. Pokud by tak měly být Depeše 1 a 2 posuzovány jako rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, nelze je pokládat za doručené, tudíž ani nemohou způsobovat právní účinky a zakládat, měnit nebo rušit práva nebo povinnosti stěžovatelky.

[9] Závěry městského soudu jsou v příkrém rozporu s usnesením téhož soudu

č. j. 5 A 96/2021-42, v němž městský soud připustil, že vůči stěžovatelkou popsanému nezákonnému zásahu spočívajícímu v neposouzení její žádosti o změnu data ukončení projektu se lze bránit výhradně žalobou proti rozhodnutí o námitkách. V odůvodnění napadeného rozsudku však městský soud činí překvapivý a nekonzistentní závěr o tom, že proti stěžovatelkou vymezeným procesním pochybením se lze bránit výhradně žalobou proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změně rozhodnutí o poskytnutí dotace, za které je nutné považovat Depeše 1 a 2.

[10] Nesprávný je závěr městského soudu, že žalovaný stěžovatelku vyzval k doplnění žádosti o změnu ze dne 25. 9. 2020, stěžovatelka však tuto svoji žádost nedoplnila. Ze spisu totiž vyplývá, že stěžovatelka v reakci na výzvu žalovaného předložila mimo jiné i harmonogram stávajícího postupu u zahraničních patentových úřadů. Pro rozhodnutí žalovaného o žádosti o změnu ze dne 25. 9. 2020 bylo významné, zda byly ve spise ke dni vypravení Depeše 1 shromážděny podklady, z nichž vyplývalo, že zde existují objektivní důvody, pro které nebudou řízení o zahraničních patentech ukončena do doby ukončení Projektu. Takové podklady ve správním spise ke dni vypravení Depeše 1 shromážděny byly. Podle závěrů rozsudku NSS č. j. 6 Afs 109/2018–43 mělo být o žádostech stěžovatelky o změnu data ukončení projektu vydáno rozhodnutí, vůči němuž by bylo možné se bránit správní žalobou. Takové rozhodnutí však žalovaným vydáno nebylo.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že změny týkající se rozhodnutí o poskytnutí dotace provádí (schvaluje) formou změnových rozhodnutí, zatímco zamítnutí (neschválení) změny neprobíhá formou rozhodnutí ve smyslu správního řádu, ale neformální cestou v rámci informačního systému MS2014+. Odkaz na rozsudek NSS č. j. 6 Afs 109/2018–43 není zcela přílehlavý, nicméně závěry soudu k možnostem změny ukončení projektu jsou zcela správné. K problematice změny rozhodnutí žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě. K námitce nesprávného procesního poučení uvedl, že neexistuje záznam/protokol z takového jednání, a jak již uvedl městský soud, i podle stěžovatelky proběhla schůzka až po datu ukončení projektu, tedy v době, kdy již nebylo možné cokoliv prodloužit. Doručení přes informační systém probíhá v souladu s § 17e zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje. Námitky vztahující se k doručování přes MS2014+ a nicotnosti depeší jsou námitkami novými, které v předchozím soudním ani správním řízení nebyly uplatněny.

[12] Ohledně nesouhlasu stěžovatelky se soudem uvedenými důvody oprávněnosti zamítnutí žádosti o změnu termínu ukončení projektu se žalovaný ztotožnil se závěry městského soudu. Konstatoval, že poskytovatel dotace je oprávněn navrhané změny nepřipustit. Dle Hlavy I. čl. VI. odst. 3 rozhodnutí o poskytnutí dotace je poskytovatel dotace oprávněn dotaci nebo její část neproplatit, pokud příjemce prokazatelně k datu plánovaného ukončení projektu nerealizoval projekt v souladu se žádostí o podporu. Zároveň také pokud nedosáhl k datu plánovaného ukončení projektu cílových hodnot indikátorů povinných k naplnění, uvedených v žádosti o podporu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti

pokračování

a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelkou namítanou vadě řízení před městským soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ta měla spočívat v tom, že vedle sebe existují dva rozsudky městského soudu s odlišným odůvodněním. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že městský soud nepochybil. Dne 28. 3. 2024 vyvěsil zkrácené znění rozsudku obsahující pouze základní teze odůvodnění (nachází se na č. l. 63 spisu) a účastníkům řízení doručil originál rozsudku z téhož dne č. j. 5 A 95/2021–67, který obsahuje úplné odůvodnění. Nejedná se tedy o dva rozsudky s odlišným odůvodněním, jak uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti. Jde o týž rozsudek, který byl vyvěšen ve zkráceném znění a poté byl účastníkům doručen v úplném znění obsahujícím podrobnější odůvodnění.

[16] Městský soud při vyhlášení rozsudku postupoval v souladu s § 49 odst. 12 větou druhou s. ř. s., podle které, *jsou-li při vyhlášení rozsudku přítomny pouze soudní osoby, rozsudek soud vyhlásí vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu po dobu čtrnácti dnů; den vyhlášení se na písemném vyhotovení poznamená. Zároveň se řídí nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, bod 42, podle nějž „odůvodnění a další náležitosti tak tvoří součást rozsudků a rozsudky se vyhláší a vyhlášovaly i s těmito náležitostmi. Za těchto okolností není dle Ústavního soudu dostatečný podklad pro odchýlení se od textu čl. 96 odst. 2 Ústavy, který stanoví povinnost veřejného vyhlášení rozsudku bez dalšího. Rozsudek proto musí být veřejně vyhlášen celý, tedy včetně odůvodnění, pokud je má obsahovat. Vyhlášený rozsudek by měl jeho písemnému vyhotovení odpovídat, byť pochopitelně nikoli nutně doslovně. V zásadě nic nebrání tomu, aby např. některé úvahy byly v konečném písemném vyhotovení rozsudku rozvedeny podrobněji či pečlivěji. Vyhlášený ovšem musejí být minimálně nosné důvody rozsudku. Vyhlášení rozsudku zcela bez odůvodnění (pakliže je rozsudek dle zákona má obsahovat) požadavkům čl. 96 odst. 2 Ústavy neodpovídá.“* Tvrzení stěžovatelky, že uvedený postup městského soudu v ní vzbuzuje významné a důvodné pochyby o tom, jakým způsobem byla věc městským soudem rozhodována, nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněné, neboť výrok ve zkráceném znění rozsudku i v účastníkům doručovaném vyhotovení rozsudku je stejný a zkrácené znění rozsudku obsahuje v souladu s výše uvedeným nálezem Ústavního soudu nosné důvody. Stěžovatelka ostatně se závěry městského soudu v kasační stížnosti polemizuje, tudíž jí je jasné, jakým způsobem a na základě jakých důvodů městský soud rozhodl. Stěžovatelkou namítaná vada řízení tudíž není dána. „Rozsudek č. j. 5 A 95/2021–63“ stěžovatelce nemohl být doručen, neboť na č. l. 63 spisu krajského soudu se nachází zkrácené znění rozsudku, na č. l. 67 se nachází originál rozsudku, jehož stejnopis byl stěžovatelce doručen prostřednictvím jejího zástupce, jak vyplývá z doručky založené ve spise městského soudu.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení rozhodných právních otázek městským soudem.

[18] Podle § 14 odst. 13 písm. a) rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dle přechodných ustanovení části první čl. II odst. 1 zákona č. 367/2017 Sb.), *poskytovatel může změnit v rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci práva nebo povinnosti uvedené v odstavci 4 písm. c), e) až h, j) a k) na základě žádosti příjemce.*

[19] Stěžovatelka popisem nedostatků depeší zpochybňovala závěr městského soudu, že tyto depeše byly samostatnými rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že stěžovatelkou vyjmenované nedostatky depeší nejsou natolik závažné, aby mohly mít za následek jejich nicotnost, neboť depeše byly vydány správním orgánem, který měl k jejich vydání pravomoc, netrpí žádnými zásadními nedostatky formy, jsou určité, přičemž jejich realizace není absolutně nemožná ani trestná (srov. § 77 odst. 1 správního řádu). Podle rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2007, č. j. 5 Afs 75/2007-161, je nicotný správní akt, který „*trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.*“

[20] Stěžovatelkou vytýkané vady depeší tedy nic nemění na tom, že z rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 Afs 109/2018-43, vyplývá, že tyto úkony žalovaného, kterými nebyly schváleny stěžovatelem navržené změny Projektu, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V tomto rozsudku totiž Nejvyšší správní soud v bodech 30 a 31 konstatoval, že oznámení o neschválení nahlášené nepodstatné změny v projektu je rozhodnutím o zamítnutí žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace (respektive rozhodnutím o neposkytnutí dotace v širším slova smyslu). Má totiž povahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace ve smyslu § 14 odst. 14 písm. a) rozpočtových pravidel, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (v nyní účinném znění je příslušná právní úprava zahrnuta v samostatném § 14o). Takové rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu, neboť v jeho důsledku dochází k významnému dotčení práv příjemce dotace – výdaje vynaložené na neschválenou změnu se totiž automaticky stávají výdaji nezpůsobilými a nelze je z dotačního titulu pokrýt. Ačkoli citovaný rozsudek NSS se zabýval úpravou obsaženou v rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 19. února 2015, městský soud správně rozhodl, že tyto závěry se uplatní i v posuzované věci, neboť v rozpočtových pravidlech ve znění účinném od 20. 2. 2015 do 31. 12. 2017, rozhodném pro posuzovanou věc, došlo pouze k přečíslování ustanovení § 14 odst. 14 písm. a) na § 14 odst. 13 písm. a) aniž by se jeho znění jakkoli změnilo. Městský soud tedy správně usoudil, že obě oznámení (depeše) nepředstavují úkony správního orgánu, které by byly závazným podkladem pro napadené rozhodnutí žalovaného, a zákon by neumožňoval napadnout tyto úkony samostatnou žalobou ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Správný byl proto též jeho závěr, že nebylo na místě se stěžovatelkou namítanými vadami depeší

pokračování

v řízení o žalobě zabývat. Stěžovatelka se dále mylí, když má za to, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí o žádostech stěžovatelky o změnu data ukončení projektu, vůči němuž by bylo možné se bránit správní žalobou.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 Afs 109/2018–43, uvádí, že závěry v něm uvedenými se bude zabývat rozšířený senát zdejšího soudu, nikoli však ve vztahu k otázce, zda oznámení o neschválení nahlášené změny v projektu je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tím, zda „*dopadá přechodné ustanovení čl. II zákona č. 25/2015 Sb., podle něhož se právní vztahy vzniklé z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posuzují podle rozpočtových pravidel ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 25/2015 Sb., pouze na vztahy hmotněprávní, tj. na práva a povinnosti založené rozhodnutím o poskytnutí dotace a rozhodování o nich, nebo taktéž na vztahy procesněprávní, a to včetně otázky oprávnění podat námitky proti opatření o nevyplacení dotace, úpravy řízení a pravomoci rozhodnout o takovém opravném prostředku?*“ (viz bod 38 usnesení ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 Afs 226/2023–42, o postoupení věci rozšířenému senátu). Ze závěrů uvedených v tomto rozsudku tak lze v posuzované věci vycházet.

[22] K tvrzení stěžovatelky, že po obdržení Depeše 1 se jí dne 27. 1. 2021 ze strany pracovníků žalovaného při on-line setkání dostalo poučení, aby svoji žádost o změnu spočívající posunutí data ukončení projektu zopakovala, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že stěžovatelka toto on-line setkání nijak nedoložila. Stěžovatelkou tvrzené poučení, jehož se jí údajně dostalo při tomto online setkání, nicméně nic nemění na tom, že předmětné depeše jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud se k tomuto poučení, jehož se stěžovatelce údajně dostalo, výslovně nevyjádřil. Tím však nepochybil, neboť se vypořádal s žalobní argumentací stěžovatelky, v níž na toto poučení poukázala (stěžovatelka uvedla, že v souladu s ním podala dne 27. 1. 2021 opakovanou žádost o změnu projektu, kterou opět žádala o prodloužení termínu ukončení projektu do 30. 6. 2021). V bodu 33 napadeného rozsudku konstatoval, že zamítnutí této žádosti je logický důsledek plynoucí z rozhodnutí o poskytnutí dotace, dle kterého žádost o změnu musela být podána nejpozději 14 kalendářních dní před plánovaným ukončením projektu.

[23] Argumentace stěžovatelky, v níž zpochybňuje doručení předmětných depeší, není důvodná. Doručení oznámení prostřednictvím informačního systému MS2014+ je v souladu s § 17e odst. 2 písm. d) zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, podle něhož *monitorovací systém se využívá v oblasti podpory a v oblasti územní spolupráce také pro informační zabezpečení činností a procesů souvisejících s doručováním rozhodnutí v řízení o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, jakož i dalších dokumentů, které se doručují žadateli nebo příjemci.*

[24] Městský soud zcela správně vystihl, že argumentace stěžovatelky v žalobě směřuje téměř zcela proti nepovolení změny rozhodnutí o poskytnutí dotace. O správnosti tohoto závěru ostatně svědčí nadpisy částí žaloby IV. *Zásah do práva žádat o změnu rozhodnutí* a V. *Důvody pro prodloužení data ukončení projektu*, které tvoří 3 ze 4 stran žaloby obsahujících žalobní body. Žádosti stěžovatelky o změnu byly zamítnuty depeší č. 1 a 2. Žalobou v posuzované věci však bylo napadeno a předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí

žalovaného o krácení dotace, nikoli zmíněné depeše. Závěr městského soudu, že stěžovatelka v žalobě namítala téměř pouze takové námitky, které mohla a měla uplatnit v žalobě proti jinému rozhodnutí správního orgánu, tak je zcela správný. Stěžovatelka tento závěr městského soudu zpochybňuje poukazem na usnesení městského soudu ze dne č. j. 5 A 96/2021-42, jímž městský soud odmítl žalobu stěžovatelky na ochranu před nezákonným zásahem a konstatoval v něm, že *„žalobkyně se v podané žalobě domáhá ochrany proti jednání žalovaného, které vyústilo ve vydání opatření a následného rozhodnutí o jejích námitkách. V žalobě přímo uvedla, že neumožněním prodloužení termínu ukončení projektu došlo ke zkrácení části dotace (druhý odstavec na straně 5 žaloby). Žalobkyně se tak domáhá ochrany proti dílčímu procesnímu kroku žalovaného, který měl vliv na rozhodnutí o námitkách. Za situace, kdy proti rozhodnutí o námitkách je přípustná žaloba proti rozhodnutí, kterou žalobkyně dokonce i podala, je zjevné, že se žalobkyně domáhá ochrany proti tvrzenému zásahu, který může být přezkoumán v řízení o žalobě proti rozhodnutí. V žalobě proti rozhodnutí o námitkách [tj. v nyní posuzované věci, pozn. NSS] žalobkyně rovněž namítá z velké části stejná pochybení jako v nyní posuzované žalobě o ochraně před nezákonným zásahem.“*

[25] Z tohoto usnesení vskutku vyplývá opačný závěr oproti rozsudku přezkoumávanému v posuzované věci, že neumožnění prodloužení termínu ukončení projektu (tj. předmětná oznámení - depeše) lze přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o námitkách v nyní posuzované věci. Tento závěr městského soudu v usnesení č. j. 5 A 96/2021-42 však není správný, neboť jestliže označená oznámení o nevyhovění žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., pak je lze samostatně soudně přezkoumat a v případě jejich nezákonnosti zrušit. To vyplývá též se shora citovaného rozsudku NSS č. j. 6 Afs 109/2018–43. Nemohou být tudíž přezkoumávány také v rámci přezkumu rozhodnutí o námitkách proti opatření o krácení dotace jako subsumované akty, neboť subsumované akty lze jako závazný podklad přezkoumávaného rozhodnutí přezkoumat podle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze tehdy, neumožňuje-li je s. ř. s. napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Z vnitřní databáze Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka proti usnesení městského soudu č. j. 5 A 96/2021–42 nepodala kasační stížnost, čímž sama zavinila, že uvedený nesprávný závěr městského soudu nemohl být korigován Nejvyšším správním soudem.

[26] Stěžovatelka též namítá rozpor závěru městského soudu, že žalovaný stěžovatelku vyzval k doplnění žádosti o změnu ze dne 25. 9. 2020, avšak stěžovatelka tuto svoji žádost nedoplnila, s obsahem správního spisu. Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že k podání této námítky stěžovatelku patrně vede závěr městského soudu uvedený v bodu 32 napadeného rozsudku, v němž konstatoval, že žalovaný stěžovatelku vyzval, *„aby nedostatky své žádosti doplnila“*, a neučinila-li to, je to její pochybení. Z předchozího odůvodnění však je zřejmé, že městský soud měl tímto závěrem na mysli, že stěžovatelka ani v doplnění žádosti o změnu na výzvu žalovaného neuvedla důvody, z nichž by vyplývalo, že došlo k mimořádným okolnostem, pro které by nebylo možné dodržet termín ukončení projektu. Stěžovatelkou v kasační stížnosti zmíněného harmonogramu stávajícího postupu u zahraničních patentových úřadů si městský soud byl vědom a zohlednil jej.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud v této souvislosti (pouze nad rámec potřebného odůvodnění, srov. výše) poznamenává, že žádost o změnu č. 5 ze dne 25. 9. 2020, kterou požadovala změnu termínu ukončení projektu, stěžovatelka odůvodnila tím, že žádá „o posunutí termínu ukončení projektu nad rámec Výzvy z důvodu udělení mezinárodního patentu na základě podané patentové přihlášky z 13.9.2017. Český patent ke stejnému duševnímu vlastnictví byl udělen a zveřejněn dne 29.1.2020 (číslo zápisu na ÚPV: 308157). Mezinárodní patenty (Evropský, USA a Austrálie) by měly být uděleny do 30.6.2021. Byly podány žádosti o urychlené udělení těchto mezinárodních patentů.“ Dne 30. 11. 2020 byla stěžovatelka vyzvána ke zdůvodnění, proč původní termín ukončení projektu nelze dodržet a proč řízení stále trvá. Na tuto výzvu reagovala podáním nové verze žádosti o změnu č. 5 ze dne 2. 12. 2020, v níž uvedla, že „z důvodu prodlevy v udělení mezinárodního patentu na základě podané patentové PCT přihlášky na náš nový produkt na bázi enzymu kolagenázy až v roce 2021, bychom rádi posunuli termín ukončení projektu z programu OPPIK s výše uvedeným registračním číslem za rámec výzvy (do 30.6.2021). Český patent ke stejnému duševnímu vlastnictví byl udělen a zveřejněn dne 29.1.2020 (číslo zápisu na ÚPV: 308157 – viz příloha č. 1). U mezinárodních přihlášek patentů s prioritou k 13.9.2017 (Evropský, USA a Austrálie), které administrují patentové kanceláře v ČR i dané zemi, provedli v letech 2018 až 2020 velkou řadu úkonů směřujících k co nejrychlejšímu udělení nového patentu v daném teritoriu.“ Stěžovatelka poukázala na harmonogram podání mezinárodního patentu a uvedla, že „navíc jsme instruovali naše patentové zástupce v USA a Austrálii již v létě 2020, aby podali žádost o urychlení registračního procesu, kteří zjistili že u obou přihlášek je výsledek průzkumu příznivý (v USA již došlo i ke zveřejnění naší přihlášky).“

[28] S ohledem na výše uvedený obsah žádostí stěžovatelky má Nejvyšší správní soud stejně jako žalovaný i městský soud za to, že stěžovatelka v žádosti ze dne 25. 9. 2020 ani jejím doplnění ze dne 2. 12. 2020 netvrdila, že by v patentových řízeních nastaly objektivně nepředvídatelné okolnosti, které by zapříčinily změny lhůty ukončení projektu. Stěžovatelkou předložený harmonogram nelze v žádném případě za takovýto důvod považovat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že stěžovatelka nereagovala ani na dotazník v depeši ze dne 2. 6. 2020, v němž se žalovaný dotazoval na vliv pandemie koronaviru a související ekonomické situace na realizaci dotačních projektů. Nelze proto stěžovatelce přisvědčit, že ve spise byly ke dni vypravení Depeše 1 shromážděny podklady, z nichž vyplývalo, že zde existují objektivní důvody, pro které nebudou řízení o zahraničních patentech ukončena do doby ukončení projektu, což zcela ignoroval nejen žalovaný, ale také městský soud.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu